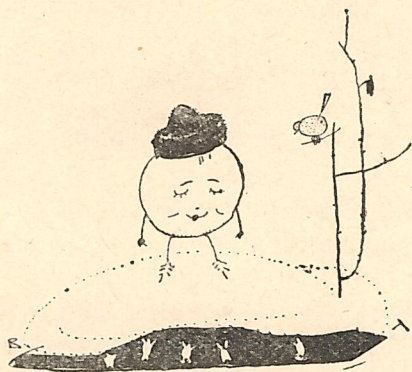

— затрупалъ я снѣгътъ. А подъ синура кладенчето замръзнало. Навела се питката и попитала: — Тука ли е житцето? — Тука съмъ, рекло то съ тъничко гласче, като принчено звънче.

Ами спи ли? — Спинка на топличко. Завило се презглава съ бѣла черга. Едвамъ диша. Въ гората било много страшно. Баучелъ лудиятъ вѣтъръ. Дърветата плачели. А житцето се затоплило, не ще да знае.

Гладничко ли е? — запитала го пакъ питката.

Не е.

Ха тогази нека спи, че напролѣтъ, кога се стопи

бѣлиятъ чулъ, да порастатъ тревичкитѣ високо, високо, едъръ класъ да дадатъ. Да напълнятъ хамбаря до горе. Нека знаятъ малкитѣ тревички — всичкитѣ ще станатъ питки.

Засмѣло се тихичко подъ снѣга житцето. Ужъ го лъжела питката. Какъ може то да стане питка?

Глупавичко е, защото е много мѣничко — само на два месеца.

Тръгнала си къмъ дома питката. Не минала презъ гората, а заобиколила по ялията, презъ ливадето, поела дълбокия пѣтъ — иде си.

— Ами вълкътъ, бабо?

— Вълкътъ клекналъ срѣдъ гората чака и трака зжби.

Пустата питка, каква е хитрушка!

Враткиятъ скръсна. Влѣзоха нашитѣ шейни.

— Ванйооо, шейната!

— Иде си тетю! Хууу! какъвъ е побѣлѣлъ!

— Хайде, Куне, налѣй топла вода въ ибрика, да си омие тетю ти ржцетѣ, че цѣлъ день е мръзналъ по къра. Пъкъ азъ ще отида въ килерчето да видя дошла ли си е питката.

Ангелъ Каралийчевъ.